STAATSCOURANT
Officiële uitgave van het Koninkrijk der Nederlanden sinds 1814.
Nr. 47860
14 september 2016

Uitspraak Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Nr. C2016.062

Beslissing in de zaak onder nummer C2016.062 van:
A., wonende te B., appellant, klager in eerste aanleg,
tegen
H., psychiater, werkzaam te D., verweerder in beroep, gemachtigde: mr. J.M. Aantjes-Hubers, advocaat te Rotterdam.

1. Verloop van de procedure

A. – hierna klager – heeft op 10 februari 2015 bij het Regionaal Tuchtcollege te Den Haag tegen H. – hierna verweerder – een klacht ingediend. Bij beslissing van 23 juni 2015, onder nummer 2015-042 heeft dat College klager in de klacht niet-ontvankelijk verklaard.
Klager is van die beslissing tijdig in beroep gekomen.
Verweerder heeft een verweerschrift in beroep ingediend.
De zaak is in beroep behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 7 juli 2016, waar verweerder is verschenen, bijgestaan door mr. Aantjes-Hubers voornoemd. Klager is, hoewel behoorlijk uitgenodigd, niet ter terechtzitting verschenen.
Het Centraal Tuchtcollege heeft na afloop van de mondelinge behandeling op 7 juli 2016, na beraadslaging in raadkamer, in het openbaar mondelinge uitspraak gedaan. Hetgeen hierna volgt is een schriftelijke uitwerking van die uitspraak.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan voormelde beslissing de volgende overwegingen ten grondslag gelegd.

“Klager is in de klacht niet-ontvankelijk, omdat hij niet heeft voldaan aan het verzoek van de door de voorzitter van het College aangestelde vooronderzoeker om te berichten tegen welke beroepsbeoefenaar of beoefenaren de klacht is gericht en een duidelijke omschrijving te geven van het verwijt dat aan diegene(n) wordt gemaakt, zodat het klaagschrift niet voldoet aan de krachtens artikel 65, tweede lid, van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG), in het bijzonder artikel 4, eerste lid van het Tuchtrechtbesluit BIG gestelde eisen”.

3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

3.1 Verweerder heeft in beroep aangevoerd dat klager niet in zijn beroep kan worden ontvangen, omdat klager de gronden van zijn beroep in het beroepschrift niet of onvoldoende heeft onderbouwd en geen aanvullende gronden heeft ingediend, terwijl klagers stellingen evenmin steun vinden in het medisch dossier.
3.2 Naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege heeft klager in zijn beroepschrift voldoende duidelijk aangegeven dat, en op welke gronden hij het niet eens is met de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege. Klager wordt dan ook in zijn beroep ontvangen.

4. Beoordeling van het beroep

4.1 Anders dan het Regionaal Tuchtcollege is het Centraal Tuchtcollege van oordeel dat het klaagschrift zoals ingekomen bij het Regionaal Tuchtcollege op 10 februari 2015 voldoet aan de krachtens artikel 65 lid 2 van de Wet BIG gestelde eisen, nu klager de inhoud van zijn klacht en de feiten/gronden waarop zijn klacht berust voldoende duidelijk heeft weergegeven en de naam van degene over wie wordt geklaagd in het klaagschrift is vermeld. Dat klager geen gebruik heeft gemaakt van de hem geboden gelegenheid om zijn klaagschrift aan te vullen, is onvoldoende om klager in de klacht niet ontvankelijk te verklaren nu deze gegevens voor het Regionaal Tuchtcollege op eenvoudige wijze waren te achterhalen.

Artikel 73 lid 5 Wet BIG

4.2 Nu het Centraal Tuchtcollege van oordeel is dat klager kan worden ontvangen in de klacht, kan de in eerste aanleg gegeven beslissing niet worden gehandhaafd. De Wet BIG bepaalt in artikel 73, vijfde lid, dat indien het Centraal Tuchtcollege tot het oordeel komt dat de in eerste aanleg

gegeven beslissing niet kan worden gehandhaafd, het deze beslissing vernietigt en de zaak zelf afdoet. Verweerder heeft ter terechtzitting in beroep aangegeven dat hij akkoord is met afdoening van de zaak in één instantie en heeft ermee ingestemd dat de zaak door het Centraal Tuchtcollege zelf wordt afgedaan. Het recht van partijen op rechtspraak in twee instanties wordt derhalve geen geweld aangedaan, terwijl het Centraal Tuchtcollege ook niet is gebleken van andere zwaarwegende belangen van één der partijen die zich hiertegen zouden verzetten.

5. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de volgende feiten en omstandigheden.
Klager is vanaf 2002 bekend bij E., een sociaal maatschappelijke instelling voor de geestelijke gezondheidszorg. Sinds 18 augustus 2014 verblijft klager op de Beschermde Woonvorm F. van E. Klager is bij E. bekend met schizofrenie en chronische psychoses. De Rechtbank D. heeft op 23 november 2015 ten aanzien van klager (opnieuw) een rechterlijke machtiging verleend overeenkomstig het bepaalde in de Wet BOPZ. Verweerder is als psychiater werkzaam bij E.

6. De klacht

Klager heeft in zijn klaagschrift een drietal klachten geformuleerd:
1) Klager vindt het een grote medische blunder dat hij – ondanks dat hij zijn kwaadheid hierover reeds heeft geuit en hierover gesprekken heeft gevoerd – in zijn woning op BW F. (nog steeds) ongevraagd nachtelijk bezoek krijgt van de nachtwacht. Als gevolg van de nachtelijke bezoeken ervaart klager de volgende symptomen: braken, glimmend voorhoofd en zeer suf.
2) Klager klaagt voorts over de aan hem voorgeschreven medicatie ACEMAP (voorheen Semap). Klager heeft last van de bijwerkingen. Volgens klager worden zijn hersenen er compleet door stilgelegd en leidt het tot beoordelingsfouten. Klager voelt zich door de medicatie benadeeld.
3) Klager klaagt er tot slot over dat de voorwaardelijke rechterlijke machtiging op grond van de Wet BOPZ op onjuiste gronden is verlengd. Volgens klager vormt hij geen gevaar voor zichzelf of voor de maatschappij.

7. Beoordeling van de klacht

7.1 In hoger beroep heeft klager zijn klacht herhaald en nader toegelicht
7.2 Verweerder heeft in beroep verweer gevoerd en het College verzocht klager in de klacht niet ontvankelijk te verklaren dan wel de klacht als ongegrond af te wijzen.
7.3 Het Centraal Tuchtcollege is op grond van de stukken en de behandeling ter zitting van oordeel dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de handelwijze van de verweerder in deze op enigerlei wijze onzorgvuldig is geweest.
7.4 Het rehabilitatieplan van klager vermeldt: *"de afspraak is dat de nachtdienst niet in woningen van cliënten komt (behalve bij escalaties); cliënt is hiervan op de hoogte"*. Het Centraal Tuchtcollege heeft geen aanwijzingen dat verweerder van voormelde afspraak is afgeweken. Escalaties hebben zich blijkens het medisch dossier van klager niet voorgedaan. De klacht inzake het ongevraagde nachtelijke bezoek is dan ook ongegrond.
7.5 In beroep is komen vast te staan dat verweerder gedurende klagers verblijf op BW F. verantwoordelijk is geweest voor het voorschrijven van de medicatie aan klager. Het Centraal Tuchtcollege is van oordeel dat gelet op de bij klager gestelde diagnose van schizofrenie en chronische psychoses, alsook de factor van controleerbaarheid op daadwerkelijke inname van de medicatie, het voorschrijven van ACEMAP een aanvaardbare keuze is geweest. Daarbij heeft verweerder de dosering en het bijwerkingenprofiel van de medicatie zorgvuldig afgewogen om klager zo goed mogelijk op een antipsychoticum 'ingesteld' te krijgen. Ook dit klachtonderdeel is derhalve ongegrond.
7.6 Klager is ontvankelijk in de klacht over de door de Rechtbank D. afgegeven voorwaardelijke rechterlijke machtiging overeenkomstig de Wet BOPZ. Het enkele feit dat er voor klager civiele rechtsmiddelen openstaan om de rechterlijke machtiging aan te vechten, betekent niet dat het handelen van verweerder niet ter toetsing (aan andere normen) door de tuchtrechter kan worden voorgelegd. Echter, zonder nadere onderbouwing met feiten en/of omstandigheden die de individuele behandeling door verweerder betreffen of hun weerslag hebben op de algemene gezondheidszorg, die hier ontbreken, valt voor het Centraal Tuchtcollege niet in te zien op welke wijze verweerder een verwijt kan worden gemaakt ter zake van de verleende rechterlijke machtiging. Dit klachtonderdeel is derhalve ook ongegrond.
7.7 De conclusie luidt dat verweerder van zijn handelen geen tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt, zodat de klacht in zijn geheel als ongegrond dient te worden afgewezen.

8. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
vernietigt de beslissing waarvan hoger beroep;
en opnieuw rechtdoende:
wijst de klacht af;
bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 Wet BIG zal worden bekendgemaakt in de Staatscourant, en zal worden aangeboden aan het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht en Medisch Contact met het verzoek tot plaatsing.

Deze beslissing is gegeven door: mr. K.E. Mollema, voorzitter, mr. J.P. Fokker en mr. T.W.H.E. Schmitz, leden-juristen en drs. A.C.L. Allertz en mr. drs. R.H. Zuijderhoudt, leden-beroepsgenoten en mr. D. Brommer, secretaris en uitgesproken ter openbare zitting van 7 juli 2016.

Voorzitter

Secretaris